

чи великих компаній приховують прикрі факти злочинних посягань, як доказ власної непрофесійності. По-третє, часто потерпілі просто не здогадуються, що стали жертвою.

Сфери діяльності, в яких вчиняються комп'ютерні злочини, різноманітні. Найбільша частина комп'ютерних шахрайств учиняється в кредитно-банківській сфері – близько 70 %. Далі йдуть: злочини в сфері стільникового зв'язку – 20 % і сфера електронної комерції – близько 5 %.

Як висновок, можна наголосити на тому, що комп'ютерне шахрайство та злочини, вчинені у сфері інформаційних технологій є новими видами злочину. Вони мають високу латентність, необмежені у часі та просторі, велику кількість способів вчинення та низький рівень контролю з боку влади, що робить їх перспективним видом заробітку коштів у професійних злочинців.

Одержано 15.04.2019

УДК 796.323.2(477)

Маргарита Миколаївна МИХАЙЛІК,

курсант групи Ф2-301 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Казначеева Д. В.

ВІКТИМБЛЕЙМІНГ – НОВА ПРОБЛЕМА ЧИ СЬОГОДНІШНІ РЕАЛІЇ?

На сьогоднішній день все більше постає питання причин зґвалтування, адже з кожним днем випадки зґвалтувань в рази збільшуються. Але замість того щоб звинуватити кривдника суспільство звинувачує саму жертву. Це – віктимблеймінг (від англ. victimblaming – звинувачення жертви). І наше суспільство дуже часто використовує саме цю реакцію на злочини сексуального характеру.

Чому взагалі виникає таке явище? Звинувачуючи потерпілу людину в тому, що з нею сталося, ми несвідомо намагаємося відгородити себе від таких випадків. Вказуючи на її хибу, стверджуючи, що з нами такого не станеться, бо діятимемо «за правилами» які давно існують в нашому суспільстві.

Досить часто можна почути, що жінка заслужила це, бо сама спровокувала чоловіка, відверто одягнувшись, випивши занадто багато вина, і взагалі «навіщо вона туди пішла?» Ще з юності дівчат лякають зґвалтуванням: не одягати короткої спідниці, не пити в компанії хлопців, не ходити темними вулицями, носити газовий балончик і таке інше. Складається враження, ніби, дотримуючись цих «правил», дівчина буде в безпеці. Але ж юнака не виховують словами: «Дівчат гвалтувати не можна!» Це, напевно, було б смішно. І все ж бувають ситуації, коли відмову не сприймають серйозно, а сп'яніння чи слабкість використовують.

Віктимблеймінг глибоко вкоренився в суспільстві й сприяє розмноженню насильства. До ХХІ століття жінки подолали величезний шлях, щоб

почуватися захищеними й значущими в суспільстві. Однаке його частина досі надає захист злочинцям, розглядає сексуальне насильство як річ буденну, розвиваючи культуру згвалтування.

Існує навіть переконання, що гвалтують тільки певну категорію жінок – тих, хто не дотримується правил «безпечної поведінки». Повністю ігнорується той факт, що сексуальне насильство може бути між чоловіком і дружиною (бо секс із чоловіком сприймається як подружній обов'язок). Також заперечуються випадки згвалтування секс-робітниць. Культура згвалтування не визнає, що одного образу «жертви згвалтування» не існує, і єдине, що об'єднує жінок, які зазнали насильства, – нещастя опинитися поруч із гвалтівником.

На сьогодні в політиці зроблено видимі кроки, покликані перенести тему сексуального насильства з приватного життя окремих людей у суспільну площину. Після флешмобу #яНеБоюсьСказати народні депутатки і депутати України внесли на розгляд Верховної Ради законопроект «Про внесення змін до деяких законів України у зв'язку з ратифікацією Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами» (насправді його почали готувати дуже давно, але довго не виносили на розгляд). Ідеться про Стамбульську конвенцію, яку Україна підписала 7 листопада 2011 року, але досі не ратифікувала. Восени 2016 року Міжнародний жіночий правозахисний центр «Ла Страда – Україна» запустив національну кампанію «Стоп насильству!», яку ініціювало і запровадило Міністерство у справах сім'ї, молоді та спорту, громадські і міжнародні організації. У цій кампанії взяли участь політики (прем'єр-міністр Володимир Гройсман, генеральний прокурор Юрій Луценко, голова офісу Ради Європи в Україні Мортен Енберг), а також військові і поліцейські – у рамках кампанії вони виступили за ратифікацію Стамбульської конвенції.

Наразі в законодавстві України існує п'ять злочинів проти статевої свободи й статевої недоторканності особи:

- Згвалтування – від трьох до п'яти років (ст. 152).
- Насильницьке задоволення статевої пристрасті неприродним способом (тобто інші форми задоволення статевої пристрасті, окрім безпосереднього статевого акту) – до п'яти років (ст. 153).
- Примушування до вступу в статевий зв'язок – до шести місяців або штраф до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів (ст. 154).
- Статеві зносини з особою, яка не досягла шістнадцятирічного віку, – до п'яти років (ст. 155).
- Розбещення неповнолітніх – до п'яти років (ст. 156).

Отже, процес ратифікації Стамбульської конвенції, внесення змін до Розділу IV. Злочини проти статевої свободи та статевої недоторканності особи ККУ та супутні обговорення – важливі кроки до того суспільства, у якому жінка може одягати коротку спідницю, гуляти в безлюдному парку, повертатися пізно додому, спати на вулиці, ходити на побачення з малознайомими людьми та на гарячі вечірки з друзями. Просто одягати, гуляти, повертатися,

спати –без загроз, без страху. А також до суспільства в якому поняття віктим-блеймінгу перестає існувати.

Одержано 17.04.2019

УДК 343.9

Віталій Олегович НАЙДА,

курсант групи Ф1-303 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Шевчук Т. А.

ЩОДО ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ГРАЛЬНОГО БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ

Азартні ігри мають багатовікову історію. Дуже багато загадок про них міститься в народних переказах різних культур з усього світу. Їх існування супроводжувало і всю історію розвитку незалежної України. Визначення поняття азартних ігор було офіційно закріплено в Законі України «Про заборону грального бізнесу в Україні» від 15 травня 2009 р. (далі – Закон).

Відповідно ч. 1 ст. 1 Закону, гральний бізнес – це діяльність, пов’язана з організацією, проведенням та наданням можливості доступу до азартних ігор у казино, на гральних автоматах, комп’ютерних симуляторах, у букмекерських конторах, в інтерактивних закладах, в електронному (віртуальному) казино незалежно від місця розташування сервера. У ч. 2 цієї статті визначено, що азартна гра – це будь-яка гра, обов’язковою умовою участі в якій є сплата гравцем грошей, у тому числі через систему електронних платежів, що дає змогу учаснику як отримати виграш (приз) у будь-якому вигляді, так і не отримати його залежно від випадковості. Важливо зазначити, що обов’язковою ознакою азартної гри є те, що одержання або неодержання гравцем виграшу (призу) перебуває у вирішальній залежності від випадковості, а також те, що особа, яка сплачує гроші за гру, безпосередньо бере в ній участь. Також важливою ознакою є стан азарту, тобто емоційний стан, пов’язаний із психологічним збудженням, неможливістю відірватися від гри та повністю контролювати свої дії.

Згідно із зазначеним Законом, до азартних ігор не належать різноманітні розіграші, гра в більярд, гра в кеглі (боулінг) та інші ігри, які проводяться без одержання гравцем призу (виграшу), творчі конкурси, спортивні змагання, лотереї тощо.

На виконання основних положень цього Закону, чинний Кримінальний кодекс України (далі КК України) у 2010 р. було доповнено ст. 203-2 «Зайняття гральним бізнесом», тобто, фактично – криміналізовано такого роду злочинну діяльність. Згідно із цією нормою, суб’єктом злочину визнаються організатори азартних ігор, фізичні та юридичні особи – суб’єкти підприємницької діяльності, що здійснюють діяльність з організації і проведення азартних ігор з метою отримання прибутку.